

δροτέρων κατείχετο συναισθημάτων, καὶ αἱ τέως ἐσταυρωμέναι ἐπὶ τοῦ στήθους χεῖρες μοὶ ἐφάνησαν ὡς ποθοῦσαι νὰ ὀρμήσωσιν ἵνα ἐναγκαλισθῶσι τὸν ὑπὸ βαθείας συγκινήσεως κατελημμένον πατέρα. Αἱ λέξεις Ἡπειρος καὶ πατρὶς ἐπρόδωκαν ἐν μέρει εἰς τὴν Μελπομένην τὰ ἐλαττήρια τῆς ἐκρήξεως ἐκείνης τοῦ γέροντος· ἀλλὰ ὅ,τι κυρίως μεθρημίνευσε ταῦτα ἦτο ὁ ἱερὸς ἤλεκτρισμὸς ὁ φέρων μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος πληρουμένων καρδιῶν τὰς μυστηριώδεις ἐκείνας συγκοινωνίας τὰς ὁποίας μόνος ὁ δημιουργὸς τῆς ἀσθενοῦς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως γνωρίζει νὰ ἐξηγήσῃ, διότι ὑπὸ τῶν ἀνεξερευνητῶν αὐτοῦ βουλῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἀοράτων αὐτοῦ χειρῶν διευθύνονται.

Μετ' ἐπιμελείας ἰδιαίτερας προσέξας πάντοτε εἰς τὰς ψυχολογικὰ τοῦ ἀνθρώπου φαινόμενα, διότι ἐν τῇ μικρᾷ μου φιλοσοφίᾳ αὐτὰ ἐθεώρησα ὡς ὑπέρτατον λόγον οὐχὶ μόνον τῶν κοινωνικῶν σχέσεων ἀλλὰ καὶ τῶν μεγαλητέρων ἱστορικῶν πράξεων, ὁμολογῶ ὅτι πρῶτην φοράν τὴν ἐσπέρην ἐκείνην κατέβλεπον τοσοῦτον ζωηράν τὴν ἐπήρειαν τοῦ παντοδυνάμου κράτους τῶν ψυχικῶν ὁρμῶν, αἱ παράγει συνδυασμὸς ὑψηλὸς φίλτρου συγγενικοῦ καὶ αἰσθήματος πατριωτικοῦ. Δὲν ἤξεύρω διατί ἐνόμισα ὅτι διαπράττω ἀσέβειαν ἂν ἐξακολουθήσω νὰ μένω ἐν τῷ οἰκογενειακῷ τῶν νέων φίλων ὁμίλῳ, ἂν ἤθελον νὰ φέρω τὴν συνήθη ἐπὶ τῶν ψυχολογικῶν φαινομένων μελέτην μου ἐν στιγμῇ καθ' ἣν τοιαῦται ἐγκάρδιοι συγγενῶν περιπάθεται ἔμελλον ἴσως νὰ προκαλέσωσι περιπτύξεις, αἵτινες θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἔχωσι θεατὰς ζήνους, καὶ εἰς τὴν πρῶτην ἐκδήλωσιν τῶν ἐνδομύχων συγκινήσεων τῆς σεμνῆς κόρης ἠγέρθην ἵνα ἀποχαιρετίσω τὰς Ἑλληνο-Ἰταλικὰς μου οἰκογενείας καὶ ἀποχωρήσω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ὁ φόβος μήπως φανῶ ἀδιάκριτος διακόπτων ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ τὸν διάλογόν μας οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἐπέλθῃ, διότι ἀμέσως ἐπεκράτησαν ἐν τῇ διανοίᾳ μου οἱ ἀνωτέρω λόγοι οὗς ἄλλως ἐνίσχυεν ἡ ἰδέα ὅτι ὑπερμέτρου ψυχικῆς ταραχῆς ἐγινόμην αἷτιος, ὅσον εὐχάριστος καὶ ἂν ἦτο διὰ τοὺς ταρπυτομένους ἡ πατριωτικὴ αὐτῆς ἀφορμή.—«Ἄ! κύριε, ἤκουσα τότε